

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 932 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a època – núm. 134 – juny 2014

Reflexions sobre l'esperança...

En aquest moment que estem vivint, la societat està marcada per dos elements teòricament inseparables: la crisi econòmica i la desesperança. La primera fa el seu curs deixant al seu pas aturats, negocis tancats, famílies desnonades... L'altra, conseqüència de la primera, es va escampant com una taca d'oli fins i tot entre aquells que no són les principals víctimes de la crisi.

Però, com ja apuntava Aristòtil tres-cents anys abans de Crist «l'esperança és el somni de l'home despert». Un home que no creu en el dia de demà, en què el futur serà millor, en què les coses poden canviar, en què els seus somnis es poden fer realitat... no lluita, no treballa, es resigna i es deixa vèncer. L'esperança ens permet pensar en futur mentre construïm el present. L'esperança està en relació amb els

valors de l'esforç, la perseverança, la valentia, la llibertat. L'esperança està arrelada al fons del cor humà, és com l'aire que respirem per poder viure, és el motor que ens permet caminar, lluitar, no defallir.

La revelació cristiana ens dona el sentit últim de l'esperança, basada en la raó humana, però donant-li un sentit encara molt més profund. És indispensable, però, donar el veritable contingut a la paraula esperança cristiana. L'esperança cristiana no és esperar que Déu intervindrà per canviar la situació a la qual hem arribat, que resoldrà els greus problemes que en certa manera nosaltres mateixos hem creat; l'esperança cristiana és esperar en Déu, siguin quines siguin les condicions de la nostra vida. I una esperança que es reduís a esperar d'Ell la solució d'aquests problemes seria fer de Déu una

causa segona, potser més poderosa que les altres, però del mateix ordre.

Convé recordar que si l'esperança és necessària en temps de crisi per no desesperar-nos, no ho és menys en la prosperitat, perquè no ens hi instal·lem, com si fos la finalitat de la vida. Esperar de Déu qualsevol bé que no sigui Ell mateix no és veritablement esperança. La nostra esperança no ens aporta la certesa que superarem la crisi que patim, ni ens facilita les idees i els recursos naturals per fer-ho.

L'esperança cristiana té en Déu el seu terme, perquè el Déu en qui esperem és el Déu de l'esperança.

Per tot això es pot afirmar que l'esperança transforma radicalment la forma d'afrontar la vida, els esdeveniments, els alts i baixos. Com la fe, l'esperança no ens és donada perquè la guardem en el nostre interior per por de no perdre-la. La persona esperançada viu de l'esperança, és a dir, l'esperança és per a ella el principi i la font de la vida.

QUIM CERVERA
extret d'una conferència

Des de la comunitat

SORTIDA PASQUAL

DISSABTE, 31 DE MAIG SORTIDA PASQUAL DE LA COMUNITAT

Vam sortir de Barcelona a l'hora convinguda i, després d'una breu desviació per recollir dos terrassencs, ens aturarem a Navàs per fer un mos i recollir Jesús Insa. Ja no ens aturariem més fins a l'església parroquial de Sant Andreu de Sagàs, un romànic pur del segle x, voltada d'una naturalesa exuberant, terrenys de conreu ben ordenats comparteixen amb boscos de roure i velles alzines, amb els saücs en plena floració. Una meravella, tot plegat. Vam seguir cap al monestir de Sant Pere de la Portella; una joia del romànic del segle xi, just apuntalada per iniciativa popular, que conserva el claustre de dos pisos i restes del que fou la Universitat de Cervera acabada la Guerra de Successió.

Deixarem el Berguedà, per endinsar-nos pel Lluçanès, cap a Prats de Lluçanès que llueix, dalt d'un turó, el santuari de la Mare de Déu de Lurdes que visitarem a plaer, fins a l'hora de dinar que vam efectuar en un restaurant a peu de turó; un menú molt correcte i un servei excel·lent. Ens esplaiarem amb un panorama extraordinari; podríem dir que la Catalunya Vella estava tota al nostre abast. De l'Albera i el Canigó, passant per les muntanyes de Nú-

ria amb l'alterós Puigmal van marcant el perfil del Pirineu per fondre's amb el Prepirineu que, amb la Collada de Tosses, enllaça el Pic de l'Àguila amb les Penyes Altes del Moixeró, fins al Cadí la vista es perd cap a Ponent fins al cim d'Aneto, més intuït que real.

Acabada la lliçó de geografia nostrada, ens arrecerarem dins el santuari de la Mare de Déu de Lurdes per fer la nostra trobada de comunitat, un dels objectius de la nostra sortida. Tanta colla ens col·locarem amb bona voluntat en el recinte no massa còmode per a tanta gent. Però, malgrat això, poguérem seguir les aportacions de cadascú. Alguns casos ens van emocionar amb la seva motivació de pertinença a la comunitat cristiana de Sant Pere de les Puel·les. Tots vam poder exposar la nostra experiència. La proclamació de la Paraula de Déu i l'expressió de les pregàries que portàvem al cor, participarem després de l'Eucaristia que la germana Catalina repartí amorosament. Amb el cor esponjat i amb l'animació de Jesús Insa vam iniciar el retorn cap al punt d'origen. Una sortida ben aprofitada de la qual en guardarem un bell de record. *Laus Deo!*

FRANCESC CLUA

Des de la Fraternalitat

Després d'uns anys d'haver conegut Sant Pere de les Puel·les i trobant-nos cercant un grup on integrar-nos per viure la nostra fe en comunitat, seduïts pel carisma benedictí i sentint-nos tan afectuosament acollits, els viarany de l'Esperit ens van dur a demanar d'ésser rebuts en el si de la Fraternalitat laica. Així, el proper dia 11 de Juliol, festa de sant Benet, farà un any que, juntament amb els amics Albert Manich i Montserrat Capdevila, la mare abadessa ens hi va admetre en una senzilla i emotiva cerimònia.

Durant aquest any hem gaudit de l'acompanyament de les germanes Maria-Lurdes, Griselda i M. Teresa Botey, les quals ens han presentat temes per a treballar i reflexionar. Part d'aquest curs l'hem dedicat a aprofundir l'encíclica *Evangelium Gaudium* del Papa Francesc i, com que el tema és tan ric, pensem dedicar-hi també part del proper mes.

Donem gràcies al bon Déu per haver-nos posat en aquest camí, i a la comunitat de Sant Pere i als germans de la Fraternalitat per rebre'ns amb tant d'amor, i demanem que ens ajudin a fer plegats aquest camí.

MERCÈ RALUY i JOSEP SARRIÓ

TORTURA AHIR I ARA

Mònica Tarradellas, advocada del bufet Salellas, en una conferència a Madrid, el darrer 31 de maig, va fer referència a l'actuació de l'ACAT el 1993 i 1994, en què gràcies a la nostra acció decidida, es va poder elaborar un informe sobre la tortura realitzada sobre els detinguts de 1992 per les Olimpíades de Barcelona. Aquest informe enviat al CPT (Comitè Europeu per a la Prevenció de la Tortura) va fer possible que tècnics del CPT es desplaressin a Barcelona amb la finalitat d'entrevistar-se amb Ramon Piqué i Ramon López, dos torturats per les forces de seguretat espanyoles. En aquesta reunió a l'hotel Calderón de Barcelona hi van assistir Enric Planas i M. Rosa Ocaña, president i vicepresidenta de l'ACAT en aquella època. Tots aquests fets estan degudament ressenyats en el llibre, actualment exhaurit, del periodista David Bassa que porta per títol *L'Operació Garzón: un balanç de Barcelona '92* (Llibres de l'Índex, 1997).

L'informe posterior elaborat pel CPT va influir, l'any 2004, en la decisió del Tribunal Europeu d'Estrasbourg en la condemna a l'Estat espanyol pel fet de no haver investigat la tortura exercida sobre els detinguts en l'Operació Garzón.

Aprofito per referir-me ara a les manifestacions de Lorena Ruiz-Huerta, advocada del torn d'ofici a Madrid, al programa *Salvados* de Jordi Évole de l'1 de juny de 2014:

La policia maltracta els detinguts de manera sistemàtica durant la detenció. Des del moment de la detenció, durant la conducció i als calabossos, i no solament de forma física. No únicament els colpegen, sinó que els vexen, insulten i humilien, afegeix. Ens trobem davant d'una acusació gravíssima que Lorena diu que rep del 90 % dels clients a qui ella assisteix com a lletrada.

I ara una reflexió personal. No hauríem d'analitzar les raons per a les quals això no ha estat gran notícia als mitjans a principis de juny del 2014?

EMILI CHALAUX I FERRER
President d'ACAT

Un dinar molt “especial”

Fa uns pocs dies els voluntaris d'Assís vàrem rebre amb sorpresa una invitació que ens va tocar el cor. Els companys als qui cada dia oferim l'esmorzar volien obsequiar-nos amb un dinar que ells mateixos prepararien. «Si los voluntarios siempre nos sirven, ahora queremos ser nosotros quienes les sirvamos a ellos».

Un dia feiner, calorós, en un indret de la ciutat molt poc conegut per la majoria de nosaltres, el parc de Trinitat Vella, àrea de pícnic, vorejant la gespa amb fileres de pollancre i un llarg canal, bon nombre de barbacoes i l'espai equipat amb taules i bancs per poder-se entaular: ens hi aplegarem un bon nombre d'assistents procedents del Centre. Ells, acaolorats coent la carn, molt actius i sol·lícits, nosaltres entaulats. Ens oferiren una bona amanida, una variada graellada de carn, embotits de tota mena, una deliciosa síndria i molta cordialitat.

Un company que fa poc sovinteja el Centre, durant la sobretaula va fer uns enginyosos malabarismes que varen rebre molts aplaudiments. Recordem l'alegria de l'ambient creat gràcies a la participació de tots.

Unes paraules d'agraïment creuades entre els *convidats* i els *convidants* van cloure la deliciosa i festiva convivència.

Trobades així ens humanitzen i *nodreixen* a tots i ens fan viure i agrair la fraternitat. Poder participar-hi és un regal.

JOSEFINA BASSETS

Paraules del papa Francesc

Per què és important que l'Església sigui pobre i humil?

La pobresa i la humilitat estan al centre de l'Evangelí i ho dic en un sentit teològic, no sociològic. No es pot entendre l'Evangelí sense la pobresa, però l'hem de distingir del pauperisme. Jo crec que Jesús vol que els bisbes no siguem prínceps, sinó servidors. **Què pot fer l'Església per reduir la creixent desigualtat entre rics i pobres?**

Està provat que amb el menjar que sobra podríem alimentar la gent que té gana. Quan vostè veu fotografies de nois desnodrits en diverses part del món es posa les mans al cap, no s'entén. Crec que estem en un sistema mundial econòmic que no és bo. En el centre de tot sistema econòmic hi ha d'haver l'home i la dona. Totes les altres coses han d'estar al servei d'aquest home. Però nosaltres hem posat els diners en el centre, el déu diner. Hem caigut en un pecat d'idolatria, la idolatria dels diners.

L'economia es mou per l'afany de tenir-ne més i, paradoxalment s'alimenta d'una cultura del descart. Es descarten els joves quan es limita la natalitat. També es descarten els ancians perquè ja no serveixen, no produeixen, és classe passiva. [...] Al descartar els nois i els ancians, es descarta el futur d'un poble, perquè els nois tiraran amb força cap endavant i perquè els ancians ens donen la saviesa, tenen la memòria d'aquest poble i han de passar-la als joves. I ara també està de moda descartar el jove en desocupació.

*De l'entrevista al papa per Henrique Cymerman,
enviat especial a la ciutat del Vaticà, La Vanguardia (13/6/2014)*

Des del testimoniatge

Teresa Losada, la monja dels immigrants

Teresa Losada, religiosa franciscana missionera, gallega de naixement, dona de cor universal, doctora en llengües semítiques, de jove havia abandonat una brillant carrera acadèmica per anar a viure a la perifèria de Sant Vicenç dels Horts amb altres germanes franciscanes. Treballaven de dones de la neteja i vivien amb famílies necessitades.

Referent indiscutible en el diàleg entre el cristianisme i l'Islam, l'any 1974 fundà el Centre Bayt-AlThagafa (Casa de Cultura) entitat dedicada a la integració social i cultural dels immigrants àrabs-musulmans i que avui dia és un lloc indiscutible de trobada intercultural. I on s'atenen més de 4.000 persones l'any.

Per la seva trajectòria havia rebut, entre altres distincions, la Creu de Sant Jordi el 2002 i el Memorial Cassià Just el 2012. També va ser consultora del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós de la Santa Seu.

Després d'uns anys de lluita contra el càncer i preparada per rebre la mort que veia "sense cap por" ens va deixar el mes d'agost d'enguany deixant un gran buit i una forta sensació de pèrdua.

D'una entrevista que li van realitzar un any abans de morir, traiem els fragments que segueixen on es pot captar la força que mantenia malgrat les limitacions que li imposava la seva malaltia. «Déu no pot abandonar ningú» en paraules seves.

En aquest moment de la seva vida, afectada per la malaltia, com es percep la vida?, quins valors emergeixen i quins es dissipen?

«Busqueu primer el seu Regne de Déu i la seva justícia, i tot això us serà donat de més a més» (Mt 6,33). L'important és que arribi el Regne. Per a mi, la experiència de Déu emergeix en les persones i esdeveniments, i és aquí on Déu vol ser escoltat i servit. Descobrir avui que els immigrants són crit i força de creació històrica ens convidaria a emprendre un camí de reciprocitat basat en la certesa que tots formem part de la mateixa humanitat. Un nou sentit ecumènic trenca els nusos atapeïts d'etnocentrisme per obrir-nos al desig de conèixer-nos, d'acollir-nos i comprendre'ns.

Sento en aquests moments que és important atrevir-nos a somiar una nova etapa de la humanitat: un món en el qual cada persona, posseïdora d'un nom propi, és valuosa per ella mateixa i més important que la tecnologia, els sistemes i les tradicions. «El dissabte va ser fet per home i no l'home per al dissabte» (Mc 2, 27).

Un món en què la competitivitat deixa pas a la cooperació. Un món en què la compassió, la cordialitat, la igualtat i la tendresa entre els éssers humans deixa de banda l'acumulació, el consum i l'explotació. Un món de solidaritat còsmica, on desaparegui la dualitat entre rics cada vegada més rics i pobres cada vegada més pobres, perquè la sostenibilitat és possible.

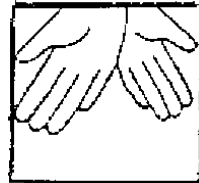
Quins reptes i desafiaments creu que té davant la espiritualitat viscuda en el si de l'acció social?

El gran repte és treballar a favor de la igualtat en tots els nivells. La diferència és un fet; la igualtat és un dret. Per això la desigualtat és la violació de la igual dignitat que tots els éssers humans tenim pel fet de ser coincidents en el que ens fa a tots iguals: tots som humans.

Des de l'espiritualitat tenim el deure, com he dit abans, d'escoltar el crit de l'immigrant que ens convida a ser portadors de profetisme i de denúncia des de l'acollida i l'hospitalitat. Com el bon samarità. Ell no disposa de possessions per compartir amb l'hoste. La seva és una hospitalitat arrelada en l'ésser, un ésser obert que es converteix en do. Només l'home que prèviament ha estat acollit per un altre és capaç de realitzar l'acollida. Al sentir-se acollit per Déu, aquesta acollida que ha experimentat en la profunditat del seu ésser, es converteix en un motor d'acollida a l'altre.

Déu ens situa al bell mig de la història, al cor dels compromisos humans. No ens dóna receptes del que hem de fer sinó que ens convida a mirar les realitats del món d'avui amb la seva mirada i ens dóna la llibertat de ser creatius per donar una resposta. Insisteixo que és la vida, la vida compartida la que crea el terreny del diàleg.

Les societats s'han construït sobre un *dins* i un *fora*, allò que és adequat i allò que resulta estrany. Als nostres se'ls atribueix la normalitat (pensa com nosaltres), la confiança (és dels nostres); als forasters recel i desconfiança. Pel *nosaltres* es produeix la identitat i la seguretat del grup; *ells*, al contrari, representen el que és aliè i perillós. Necessitem obrir-nos a la cultura de la denúncia, que no és altra cosa que *donar la vida per l'altre* en accions concretes que requereixen compromisos i responsabilitat i ens impliquen des de baix i des del que és personal en el canvi d'estructures i de mentalitat. Des d'una profunda espiritualitat podríem contribuir a la producció de noves relacions socials entre el *dins* i el *fora*. Podríem aportar un plus de humanisme al valor de la vida, a la passió pel que és humà, a promoure incansablement la dignitat humana. Tots són necessaris per a recrear una casa comuna i una taula compartida com a projecte del Regne.

Molt m'has donat, Senyor,
però ara et demano més.
No vinc a tu només per beure aigua,
vinc a buscar la font.

No he caminat tant de temps
perquè només em portis fins a la porta.
Vull entrar fins a la teva sala.
No vinc per demanar-te el regal d'un amor.
Vinc per robar-te l'amor.
No he viscut només perquè m'ho diu la vida.
He viscut perquè ETS la vida.

RABINDRANATH TAGORE